

Grad rigorøs Fremgangsmaade man brugte nogle Aar, 5, 6, 7 Aar efter Krigen, da Bedkommende kunde være i en stærkt kraftig Alder og have en saadan legemlig Udvikling, at man kunde antage, at de mindre Bestadigelser paa den Tid af deres Liv kunde væsentlig være fjærne, og at andre Bestadigelser, som i første Dieblit ansaas for hørende til den høieste Invaliditetsklasse, kunde være i den Grad lettede, at de Paa-gjældende kunde sættes ned i en lavere Forsørgelsesklasse. Man benyttede den Tid til at trykke Invalidforsørgelsen ned og berøvede da Mangfoldige det dem tilstaaede Tillæg eller hele Forsørgelsen. Naar vi tænke tilbage paa den Tid og saa se paa Nutiden, er der en overordentlig stor Forskjel. Jeg antager, at det er navnlig fra den Tid, Begjæringerne nu komme frem, og at de og Dommene skrive sig fra Tilfælde fra den Tid, da man ved omjendte Mænd betog de Paa-gjældende deres Invalidforsørgelse og kom ind paa ved et Skjøn eller ved Indberetninger paa Slump at afgjøre Sagerne; dette skete nemlig i somme Distrikter, i andre Distrikter ikke. Det var en ganske mærkværdig Fremgangsmaade, som ogsaa Nøgdsagen gjorde stærke Indvendinger imod, og som ogsaa tidt den Gang var paa Omtale her. Den Gang berøvede man de Paa-gjældende deres Forsørgelse. Men naar saa Alderdom kommer paa, komme Svaghederne frem, som man troede overvundne, og de Paa-gjældende komme da og træve deres Ret. Og nu skulle vi saa affjære dem denne Ret med Undtagelse af for høist et Aars Bedkommende, affjære dem Retten til at faae den Ret gjort god igjen, som for 15 à 20 Aar siden ved rigorøse Forholdsregler fra Invalidbestyrelsens, fra Ministeriets Side er bleven anvendt imod Invaliderne? Jeg har store Betæneligheder derved. Jeg tror heller ikke, at Loven af 20de November 1876 i alle Maader har været det Rette. Det var en Velvillighedslov, men den kunde godt trænge til Revision 12 Aar efter, at den udkom. Den angaar nemlig Folf, som efter den Tid ere blevne 12 Aar ældre. Vi skulle huske paa, at vi have for os gamle Folf eller aldrende Folf, og jeg mener, at vi maa revidere disse Love med kortere Mellemrum herefter, saalænge navnlig vi have Invalider fra vore Krige. Og vi bør revidere Lovene med det bestemte Formaal, at de, der trænge til at faae Hjælp, faae en nogenlunde anstændig økonomisk Eksistens, og denne Hjælp maa de have af Staten, ikke af Kommunerne. Er der Noget, der kan kaldes værdige Trængende, og som bør holdes udenfor det

offentlige Fattigvæsen, værdige Trængende, idet de paa Grund af den Svaghed, de paa denne Maade have erholdt, ere blevne trængende, saa er det Invaliderne. Tag dette Lovforslag som en Anledning til en Revision af det hele Forhold og lad deraf udgaa en Lov, som frier Administrationen fra mange Besværligheder, idet den bygges paa saa vidtgaaende Indrømmelser og Billedshensyn, som Sagen i og for sig fortjener.

Thomsen: Ved Forhandling af nærværende Lovforslag staar man, efter min Formening, lige overfor store Banfælgeligheder. Paa den ene Side er det nemlig utvivlsomt, at der ikke er mange Mænd her i Landet, der nyde den Sympathi, som vore gamle saarede Krigere fra 1848, 49, 50 og 64, og denne Sympathi leder os derfor naturlig til at ønske, at der kunde gøres saa Meget som muligt for at lette deres Naar. Men lige overfor dette staar paa den anden Side den noksom her i Thinget anerkjendte Erfaring, at jo flere Spørgsmaal man fører ind under et Lovforslags Behandling, jo mere man søger at strække det, desto vanskeligere bliver det overhovedet at faae Noget ud. Jeg fremsætter denne almindelige Bemærkning, fordi jeg ønsker, at det skal kunne forstås, at naar jeg henleder den høitærede Finantsministers og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa et enkelt Punkt, er det selvfølgelig ikke for at skabe nogen som helst Banfælgelse for dette Lovforslags Gjennemførelse, idet jeg tværtimod ønsker det fremmet saa godt og saa fuldstændigt som muligt. Det Punkt, jeg ganske særlig vil omtale, grunder sig paa den Erfaring, som jeg og andre Medlemmer have fra Forhandlingerne i Finantsudvalget, hvortil der indkommer en Mængde Andragender fra forskjellige Invalider. Disse Andragender passere først Skærsilden i Finantsudvalget, og naar dette finder Anledning dertil, anbefaler det til Thinget at fremme dem videre til Finantsministeren. Forholdene blive saa undersøgte i Finantsministeriet og i Invalidbestyrelsen, og for saa vidt vedkommende Andragende ligger indenfor Lovens Grændser, har der altid været viist Smødekommen lige overfor Andragender om Invalidunderstøttelser, som Thinget har sendt til Finantsministeren. Meget ofte har det imidlertid viist sig, at der har stillet sig den Banfælgelse i Veien, at det manglede, som nødvendigvis hører til for at begrunde Kravet paa Invalidforsørgelse, hører til i Følge Lovens Fordringer, nemlig Vidnesbyrd om Kausalforbindelse mellem Bedkommendes i Krigen erhholdte Saar og